

Chấp Mê

Contents

Chấp Mê	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	9
4. Chương 4	13
5. Chương 5	15
6. Chương 6	18
7. Chương 7	21
8. Chương 8	25

Chấp Mê

Giới thiệu

Editor: Bưởi xanh Thể loại: Cường cường, tình hữu độc chung, tiên hiệp tu chân, cổ trang, đoản văn,

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chap-me>

1. Chương 1

Thiên Diễm tiên tông, trên Trục Nguyệt Phong.

Đỉnh núi không người, chỉ có những phiến đá nằm rải rác trên mặt đất, được ánh trăng phủ lên một tầng ánh xanh.

Minh Diễm một thân hồng y, ngồi trên cây đào, tay cầm bình ngọc, vui sướng uống rượu.

Rượu trong suốt chảy dọc khoe môi, một đường uốn lượn đến cằm rồi xuống cổ, sau cùng thấm ướt vải áo,

lưu lại một tác sắc đỏ tàn cuối xuân.

Trăng lên giữa trời, Minh Diễm hơi khép mắt phượng, đọc trong lòng mấy lần —— năm, bốn, ba, hai ——

Một.

Sau một khắc, có một tu sĩ bạch y, tay cầm trường kiếm, xuất hiện trên đỉnh Trục Nguyệt Phong.

Hắn sinh ra rất tốt, màu da như ngọc, lông mày như nhuộm, chỉ có hai mắt đã mù, không thể nhìn thấy vật gì, thiếu hai phần hào quang linh động.

Minh Diễm lại rất thích.

Y thấy hai mắt người này, như mực đậm đổ vào đầm sâu, đầy đầm nước đều bị nhiễm màu mực, chạm đến tim y.

Cho nên ba tháng liên tục, y mới nhiều lần phá vỡ hộ sơn đại trận Thiên Diễn tiên tông vào nửa đêm, trèo lên Trục Nguyệt Phong này, trốn trên cây đào, chỉ vì mỹ sắc.

Mỹ nhân cùng rượu, lại thêm ánh trăng, nhân gian cực lạc.

Tu sĩ bạch y ngồi tọa thiền điều tức trên đỉnh núi bằng phẳng, sau đó rút trường kiếm bản mệnh ra.

Kiểm quang như nước mùa thu, linh ngọc làm chuỗi, cầm trong tay, khiến người trong lúc nhất thời không phân rõ màu da và màu ngọc.

Minh Diễm cực kỳ vui sướng, lưỡi nhác tựa lên cành đào, nhìn mỹ nhân múa kiếm dưới ánh trăng.

Ngoài trời thưa thớt chấm nhỏ, trăng sáng như lưỡi câu.

Minh Diễm liếc nơi tu sĩ bạch y luyện kiếm chiêu, phát hiện thiên tư người này thật kinh người, chỉ có ba tháng, lại đã đem “Phiếu Miếu Kiếm” của Thiên Diễn tiên tông luyện tới tầng thứ chín —— sương lãnh trường hà.

Nhớ năm đó, y cũng luyện ——

Khóe môi hiện lên nụ cười lưỡi nhác, yết hầu Minh Diễm khẽ nhúc nhích, nuốt xuống một ngụm rượu trắng.

Đệ tử kinh tài tuyệt điểm như vậy, lại bị Thiên Diễn tiên tông che giấu, không hề truyền ra mảy may tiếng gió.

Thú vị.

Minh Diễm lười biếng co chân dài lại, hồng y theo động tác trượt xuống, rũ xuống từ cành đào, đọng đưa trong gió.

Nhớ tới chuyện cũ, trong lòng Minh Diễm dâng lên ý nghĩ nóng nảy, đang định uống cạn vò rượu, chợt phát hiện, tu sĩ bạch y dừng động tác lại.

“Không biết tiền bối còn muốn xem bao lâu.”

Đây là lần đầu tiên Minh Diễm nghe người này mở miệng nói chuyện.

Tiếng nói y hết như trong tưởng tượng của y, như băng ngọc gõ vào nhau, vô cùng thanh lãnh.

Minh Diễm không đáp lại, tiếp tục uống một hớp rượu.

“Vãn bối Hàn Chương, không biết tại sao tiền bối tới đây.”

“Tất nhiên là vì sắc đẹp ——” Một tay Minh Diễm cầm vò rượu, ngồi thẳng lưng, liếc mắt nhìn về phía Hàn Chương, “của ngươi.”

Vẻ mặt Hàn Chương bất động, chỉ nói, “Tạ tiền bối thương yêu.”

Nhìn bộ dáng chừng chạc đang hoàng của hắn, Minh Diễm nổi lên hứng thú, thân hình y như khối nhẹ nhàng nhảy xuống khỏi cành đào, chậm chậm đi tới trước người Hàn Chương, xích lại gần hỏi, “Không sợ ta?”

Hàn Chương lắc đầu, “Không sợ. Nếu tiền bối có sát tâm, Hàn Chương đã chết.”

“Ừm.”

Minh Diễm nhẹ nhàng lên tiếng, dùng bàn tay cầm bình ngọc chạm vào bên mặt Hàn Chương, “Dung mạo người thế này, mỗi ngày ta nhìn còn không đủ, sao nỡ hạ thủ.”

Hàn Chương không hề động đậy, “Tạ tiền bối.”

Ngón tay chạm vào gương mặt dờn xuống, Minh Diễm ngả ngón nâng cằm Hàn Chương lên, nhìn chăm chăm vào đôi mắt hắn, “Không nhìn thấy gì cả?”

Hàn Chương: “Từ lúc sinh ra, đã không thể nhìn thấy mọi vật.”

“Nhưng từng tiếc nuôi?”

Hàn Chương: “Chưa từng. Sư phụ nói, không thấy muôn vàn thế gian, có thể không dính bụi bặm rườm rà, thanh tâm tĩnh khí, mới có thể lên tới đại đạo.”

“Thật đúng là ngoan ngoãn.”

Minh Diễm hơi héch mắt phượng, “Nếu không thấy, thì có thể không bị mê hoặc, vậy không bằng coi như người phàm che mắt bịt tai. Thế gian này ba ngàn mê hoặc, vẫn phải nhìn từng người một mới tính.”

Hàn Chương không đáp.

Minh Diễm cười khẽ, ghé gần vào tai Hàn Chương, “Cho người lễ gặp mặt được chứ?”

Dư âm chưa dứt, Minh Diễm nhẹ tay che hai mắt Hàn Chương, trầm giọng đếm ngược, “Năm, bốn, ba, hai
_____”

“Một.”

Minh Diễm rút tay về.

Hàn Chương vẫn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy đen nhánh như màn che trước mắt được mở ra, đập vào mắt, là bầu trời đêm xa mờ và vài điểm hàn tinh, là dãy núi trùng điệp cùng gió thổi mây bay.

“Bịch” một tiếng vang nhỏ, cực nhỏ, ánh mắt Hàn Chương bị hấp dẫn, thấy ngay cây đào bên ngoài mười mấy bước, trong chớp mắt nụ hoa đầy cành, sau đó nụ hoa mở ra, đột nhiên nở rộ.

Khắp cây hoa đào, như mây khói tỏa khắp, ráng chiều nghiêng rơi.

Hàn Chương ngừng thở.

Dáng vẻ Minh Diễm cực kỳ đào hoa chiếu vào mắt Hàn Chương.

Đầu ngón tay tinh tế hơi lạnh của y mơn trớn đuôi mắt Hàn Chương.

Hàn Chương thu hồi ánh mắt từ cây đào, rơi trên mặt Minh Diễm.

Khuôn mặt tươi cười của Minh Diễm ngả ngón lại mê người, dùng khí âm hỏi, “Nói ta biết, hoa đào đẹp, hay ta đẹp?”

“Người.”

2. Chương 2

Minh Diễm nhìn cái bóng của mình chiếu vào trong con người Hàn Chương.

Y cong khóe môi, tràn đầy hứng thú, bàn tay lạnh lẽo che ở chỗ mạch đập của Hàn Chương.

Hàn Chương không hề động.

Minh Diễm được một tác lại muốn tiến một thước, hơi thở trong mũi quét qua tai Hàn Chương.

Tư thế như vậy, hai người dựa rất gần nhau, Minh Diễm như mất khí lực giống dây leo gai nhọn, dán lên người Hàn Chương.

Âm thanh cũng dần dần mềm mại, “Người giống kiếm của người thật, vừa lạnh vừa cứng. Rõ ràng tuần mỹ như thế, lại không có vẻ tươi cười, tiếc quá.”

Hàn Chương nhìn chăm chú vào đuôi mắt đỏ nhạt của Minh Diễm, và ánh nước long lanh trong mắt, nghi hoặc, “Đây là nước mắt?”

Hắn học Minh Diễm, mơn trớn đuôi mắt y, đầu ngón tay thấm nước.

Âm cuối Minh Diễm khàn khàn, “Đương nhiên.”

Hàn Chương tò mò nhìn một chấm sáng lóng lánh trên đầu ngón tay, “Tại sao lại có nước mắt? Người đang đau lòng?”

Đúng ngay lúc này, Minh Diễm ngậm lấy đầu ngón tay Hàn Chương.

Nhẹ nhàng dùng răng ma sát, lưỡi mềm liếm láp, Minh Diễm cười như bông hoa xinh đẹp nở rộ nửa đêm, “Đây không phải là đau lòng, đây là động tình.”

Dưới cây đào, nháy mắt hoa đào nở rộ như mưa sao rơi. Minh Diễm bị đặt lên thân cây, ánh nước ở khóe mắt càng sâu.

Hắn liếc xéo, nhìn chằm chằm Hàn Chương, hồng y lộn xộn nửa treo trên bả vai, “Người thô lỗ quá đó!”

Hàn Chương nhìn chằm chằm gương mặt Minh Diễm nửa tắc không rời, khắc chế mà tham lam. Ngón tay thon dài của hắn dọc theo đường vai, cuối cùng lau đến nước mắt ở khóe mắt Minh Diễm, “Đây là động tình.”

Theo động tác của hắn, Minh Diễm kinh động kêu ra tiếng, ngón tay vô thức nghiền một cánh hoa đào, màu đỏ nhạt dính vào đầu ngón tay như ngọc.

Mỏng một, người hầu của chương môn truyền lời, bảo Hàn Chương đến Trích Tinh điện gặp mặt.

Lúc Hàn Chương cười kiếm đến Trích Tinh điện, trong điện trống không, chỉ có chương môn Thiên Diễn tiên Tông ngồi trên ngọc tọa.

Hàn Chương thu kiếm, “Sư phụ.”

Chương môn một phái đạo cốt tiên phong, ôn hòa nói, “«Phiếu Miểu Kiếm» thế nào rồi?”

“Đã tới tầng mười một.”

“Có quan ải không hiểu?”

“Không có.”

“Tốt!” Trong mắt chương môn đều là hài lòng, “Lần này ta truyền cho ngươi một bộ công pháp khác —— «Chư Thiên Tinh Công». Bộ công pháp này chính là tuyệt thế công pháp cuối cùng mà tiên nhân Thiên Diễn tiên tông phi thăng thượng giới lưu lại. Trong bốn môn, chỉ có đồ nhi ngươi, có tư chất tu luyện cái này. Ngươi vạn vạn phải nghiêm túc nghiên cứu, nhất định không thể cô phụ kỳ vọng của ta và các trưởng lão!”

“Xin nghe chi mệnh của sư phụ, đồ nhi nhất định một lòng tu luyện.” Hàn Chương mắt mù, ánh mắt rơi vào chỗ hư không, “Sư phụ, tháng sau chính là thi đấu trăm năm một lần của Thiên Diễn tiên Tông, đồ nhi cũng muốn tham gia.”

Nghe xong, nụ cười ảm áp trên mặt chương môn ngưng lại, giọng nói lại không thay đổi, “Là ai nói cho người biết, tháng sau có thi đấu?”

Hàn Chương thành thật nói, “Lúc đồ như cười kiếm, nghe được tin đồn.”

Chương môn cười lên lần nữa, “Đồ nhi đừng vội nóng nảy, người không giống những người khác ở tông môn. Bọn hắn tham gia thi đấu, chẳng qua một vì dương danh, hai vì công pháp linh đan. Người là đệ tử thân truyền của ta, không được bẻ gãy thân phận, tranh đoạt danh nhỏ lợi nhỏ như vậy. Chuyện quan trọng nhất của người bây giờ là chuyên tâm tu luyện, sớm ngày toái đan thành anh, không được bị vật bên cạnh quấy rầy tâm tư!”

Hàn Chương gật đầu, “Tôn sư phụ dạy bảo.”

Trở lại Truy Nguyệt Phong, lúc Hàn Chương vào phòng ngủ, bước chân dừng lại.

Khoảnh khắc tiếp theo, có hương thơm lượn lờ quần lầy, ngay sau đó, có người ôm hắn từ phía sau.

Minh Diễm mềm mại không xương dán trên lưng Hàn Chương, “Sự phụ người gọi người đi làm gì? Đi lâu vậy.”

Hàn Chương nắm chặt cánh tay Minh Diễm quần ngang hông hắn, vuốt ve xoa nắn, “Xin lỗi, để người đợi lâu rồi.”

Minh Diễm liếm qua vành tai Hàn Chương, hơi thở cũng chọc người, “Hôm nay, có nhớ ta không?”

Hàn Chương nghiêm túc trả lời: “Tất nhiên là thời thời khắc khắc nhớ người.”

Minh Diễm cười nhẹ, “Đó là nhớ ta, hay nhớ cơ thể của ta?” Ngữ điệu tình quái.

Giọng nói của Hàn Chương vẫn nghiêm túc như cũ, “Đều nhớ.”

Minh Diễm hôn lên cằm Hàn Chương, thì thầm, “Vậy thì để ta nhìn xem, rốt cuộc người nhớ ta nhường nào.”

Sau đó, lưỡi biếng dán lên người Hàn Chương, Minh Diễm vỗ tay phát ra tiếng, khí lưu vô hình mở cửa sổ ra.

Ngoài cửa sổ mặt trăng đã treo giữa trời.

Đầy người Minh Diễm đều là vết đỏ nhạt màu, ánh mắt nhỏ vun, mệt mỏi nói, “Trụ Nguyệt Phong này của người, vắng vẻ thật. Ta đến đây mỗi ngày, mỗi đêm, chưa từng chạm mặt với người khác.”

Hàn Chương đang chậm rãi hôn cổ Minh Diễm trả lời, “Sư phụ không cho phép bất kỳ kẻ nào đến Trụ Nguyệt Phong.”

“Vì sao?”

“Ảnh hưởng tu luyện.”

Trong mắt Minh Diễm cười chế giễu, “Ngoài sư phụ người, ở Thiên Diễn tiên tông này, người có quen biết ai không?”

Hàn Chương lắc đầu, “Không có.”

“Người bá nhập Thiên Diễn tiên tông, bao nhiêu năm tháng rồi?”

Hàn Chương cẩn thận nhớ lại, “Trước bảy tuổi ta ở trong núi rừng hoang dã, sau này được sư phụ dẫn vào Thiên Diễn tiên tông, đến giờ đã hơn bốn trăm chín mươi năm.”

“Kim Đan đỉnh phong chưa được năm trăm tuổi, thiên hạ này, vạn năm cũng không ra được một người.” Minh Diễm áp tay lên đan điền của Hàn Chương, “Kim Đan này của người nuôi vô cùng tốt. Nếu người thật sự muốn phá Đan thành Anh, cùng lắm là công phu ngồi thiền điều tức.”

Đuôi mắt diễm lệ mang theo hứng thú, “Nói nghe xem, vì sao đề ép tu vi, không kết Nguyên Anh?”

Hàn Chương im lặng.

Minh Diễm cũng không giận, “Không nói cũng được.” Y kéo bàn tay Hàn Chương đặt lên đùi mình, “Vậy sư phụ của người gọi người đi vì chuyện gì? Thi đấu tông môn?”

“Sư phụ không cho phép ta tham gia thi đấu tông môn.” Hàn Chương áy náy trong lòng vì không đáp. Nghe Minh Diễm hỏi chuyện này, lại không giấu giếm, “«Phiếu Miếu Kiếm» ta đã luyện qua, sư phụ truyền cho ta công pháp mới.”

“Công pháp gì?”

“Chư Thiên Tinh Công.”

Hàn Chương không thể thấy mọi vật, không trông thấy, khi nghe được bốn chữ này, nét mặt Minh Diễm bỗng nhiên lạnh như băng.

Nhưng nhận thức của hắn cực kỳ nhạy cảm, “Người không vui?”

Minh Diễm hỏi lại, “Sao người xác định ta không vui?”

“Tuy hai mắt ta mù, nhưng lúc toàn tâm cảm giác, có thể nhận ra khí tức quanh người người thay đổi. Người đang không vui.”

Minh Diễm không đáp, “Sư phụ người truyền cho người công pháp này, còn nói gì nữa?”

“Còn nói, công pháp này do lão tổ bay lên thượng giới để lại, trong tông môn chỉ có ta có thể tu luyện.”

Minh Diễm nâng cằm lên, trêu đùa Hàn Chương cùng y hôn môi dây dưa, cho đến khi hơi thở hơi gấp, mới đề giọng nói, “Hắn không nói cho người, công pháp này, đã từng có một người luyện.”

Kim Đan kỳ, Nguyên Anh kỳ những lập định trong các loại truyện huyền huyền, tu tiên.... nếu lập định Nguyên Anh kỳ cao hơn Kim Đan kỳ, thì phải nói thành “phá Đan thành Anh”

3. Chương 3

“Vậy người có thể nói cho ta biết không?”

Nghe Hàn Chương hỏi, Minh Diễm lại không trả lời.

Y cắn lên cằm Hàn Chương, lưu lại dấu răng, mới nhả ra nói, “Người khiến ta thoải mái vui vẻ, ta sẽ nói cho người biết.”

Hơi thở của Hàn Chương chợt nhanh, “Một lời đã định.”

Lại một phen dây dưa, khóe mắt đỏ nhạt của Minh Diễm càng ngày càng mê người, y ghé vào khung cửa sổ, vẻ mặt mơ mơ màng màng nhìn cây hoa đào ngoài cửa sổ, “Người nói xem... ta như vậy, có tính ngày ngày quấy nhiễu người tu hành không? Nếu sau này người không thể lên trời, ắt sẽ trách ta...”

Hàn Chương cúi người, từ phía sau dán sát vào vành tai Minh Diễm, “Sẽ không trách người. Nếu không thấy, thì có thể không bị mê hoặc, vậy không bằng coi như người phạm che mắt bịt tai. Thế gian này ba ngàn mê hoặc, vẫn phải nhìn từng người một mới tính.”

Minh Diễm cười khẽ, như hoa đào tràn ra ở đuôi lông mày, “Dùng lời ta nói đáp lại vấn đề của ta?”

Y lại nói, “Mặc dù ta dùng linh lực bỏ đi hắc ám trước mắt ngươi, cùng lắm chỉ trong chớp mắt. Thời gian chớp mắt này, không đủ dài để ngươi đem ba ngàn mê hoặc trên thế gian, nhìn qua từng cái một.”

“Đã đủ.” Hàn Chương học Minh Diễm, cắn cắn vành tai tinh tế dưới lưỡi, “Thế gian ba ngàn mê hoặc, đều không bằng một mình ngươi.”

Minh Diễm nghe vậy, cười to, “Lời yêu thương này, rất được lòng ta... ngươi nhẹ chút...”

Đợi Minh Diễm tắm xong, bọc lấy một tầng hồng y quay lại, Hàn Chương đang lau trường kiếm.

Thân kiếm nhỏ hẹp, sắc bén lạnh lẽo.

Minh Diễm ngồi trên đùi Hàn Chương, còn than phiền, “Cái chân này của ngươi, ngồi xuống thật sự mệt người, như hàn thạch, cứng cứng lạnh lạnh.”

Nói thì nói thế, lại nghiêng người, tựa vào ngực Hàn Chương.

Cổ áo chưa từng kéo lại, lộ ra lồng ngực màu ngọc, hồng y làm nền, rõ ràng bắt mắt.

Ngữ điệu của y chậm chạp, còn mang theo lưỡi biếng rã rời sau khi tắm, “Không phải ngươi hỏi ta, còn có ai từng luyện «Chư Thiên Tinh Công» sao?”

Hàn Chương gật đầu, “Xin tiền bối cho biết.”

Sau khi Minh Diễm thu lại diễm sắc giữa lông mày, như thanh kiếm với đầu kiếm dính máu, “Một người tên Minh Diễm, từng là đại sư huynh đệ tử đời trước của Thiên Diễn tiên tông.”

“Từng là?”

“Người này sớm đã mưu phản Thiên Diễn tiên tông, không phải từng là, là gì?”

“Tiền bối có biết, nguyên do hắn mưu phản?”

“Sao ta biết được?” Minh Diễm lại đến gần cắn cắn Hàn Chương, ý vị không rõ, “Dù sao, ngươi cẩn thận chút, đừng có ngày nào đó, góp mạng mình vào. Tìm được người tâm ý gọi ta như ngươi, cũng rất không dễ dàng.”

Hàn Chương mặc cho Minh Diễm hôn căn, “Được.”

Rời khỏi Truy Nguyệt Phong, Minh Diễm lại không biến mất như mọi ngày, mà chuyển hướng, đến Trích Tinh điện.

Hồng y như lửa, Minh Diễm tu vi cực cao, chưa hề kinh động bất luận kẻ nào, đã đi vào trong điện.

Chưởng môn ngồi trên ngọc tọa, thấy Minh Diễm, cũng không kinh ngạc, “Hộ sơn đại trận này của ta, trước mặt ngươi, cũng vô dụng.”

Minh Diễm vỗ tay phát ra tiếng, đột nhiên xuất hiện một chiếc ghế hoa mỹ. Y ngồi lên, hồng y rũ xuống lung tung, dáng vẻ lười nhác, “Trận pháp hộ sơn đại trận này, vẫn có chút bứt tích của ta trong đó, sao ngăn được ta.”

Mặt mày y đành lại, “Ta tới là muốn hỏi, Hàn Chương xảy ra chuyện gì.”

Chưởng môn sóng lớn bất động, “Sao ngươi biết Hàn Chương?”

Minh Diễm tỏ vẻ mỉa mai, “Sao ta lại không thể biết Hàn Chương? Ngươi giấu người sâu như vậy, là sợ chuyện đã làm bị người biết được?”

Trong điện yên tĩnh.

Chưởng môn nhấc mí mắt, “Minh Diễm, ngươi đã không phải là đệ tử Thiên Diễn tiên tông ta, không có tư cách nhúng tay trong chuyện của tông môn.”

Minh Diễm đứng dậy, chỗ ngồi theo đó hóa thành khói nhẹ tiêu tán. Y khép hồng y lại, trong mắt hiện huyết sắc, “Chư Thiên đại trận hiển tế mình ta vẫn chưa đủ, còn phải thêm một Hàn Chương?”

Lời còn chưa dứt, trong chớp mắt, một đạo linh lực cực tinh thuần hóa thành hình dáng trường kiếm, ngưng kết trong lòng bàn tay Minh Diễm, bỗng nhiên đánh úp về phía chưởng môn!

Lúc tới gần ấn đường chưởng môn, trường kiếm giống như chạm phải màn chắn vô hình, “tách” vỡ vụn ra.

Mà linh lực tán ra, “âm” một tiếng vang trầm, ép toàn bộ đồ vật trong điện thành bột mịn.

Bay vòng giữa không trung, tóc Minh Diễm không động, y nhìn thẳng chưởng môn,坦然 nói, “Hàn Chương này, nếu ta muốn che chở, ngươi có thể làm gì được ta?”

Đội Minh Diễm quay người rời khỏi Trích Tinh điện, chưởng môn ngồi trên ngọc tọa lại không khắc chế được, phun ra một ngụm máu.

Trụ Nguyệt Phong.

Hàn Chương đang ngồi thiền dưới cây hoa đào.

Nhảy cảm nhận ra được một tia khí tức, hần đứng dậy, “Người trở về rồi?”

Minh Diễm cười nói, “Mùi chó? Ta cách xa như vậy, cũng bị người ngửi thấy.”

Hàn Chương lại nhú mày, “Linh khí quanh thân người hỗn loạn, bị thương rồi?”

“Đánh một trận, đối phương bị thương nặng hơn ta.” Minh Diễm bước tới trước mặt Hàn Chương, đột ngột hỏi, “Chúng ta quen biết bao lâu rồi?”

Y chỉ thuận miệng hỏi, lại nghe Hàn Chương bật thốt lên, “Đã quen biết ba vạn hai nghìn bảy trăm sáu một ngày đêm.”

Minh Diễm liền giật mình, “Lâu vậy?”

Tu chân không năm tháng, thường thường bể quan mấy trăm năm liền. Lại thêm tuổi thọ kéo dài, chín mươi năm, cùng lắm chỉ trong nháy mắt.

Minh Diễm xuất thần một lát, lại trêu đùa, “Chẳng trách các loại tư thế, chúng ta đều thử mấy lần. Có điều, trong Trụ Nguyệt Phong này, những nơi nào vẫn chưa thử qua?”

Hàn Chương tưởng thật tự hỏi, “Trên cây hoa đào vẫn chưa có.”

“Đúng là chưa có?” Minh Diễm hôn khéo môi Hàn Chương, “Vây lần sau nhất định phải cùng người thử một lần.”

Hàn Chương nghe ra, “Người phải đi?”

“Ừ, có việc vặt cần xử lý, xử lý xong sẽ đến tìm người, thế nào?”

Nghe ngụ ý của y, gần đây cũng sẽ không đến nữa.

Tuy Hàn Chương không nở, nhưng cũng biết rõ không ngăn cản được, “Được, ta chờ người.”

4. Chương 4

Minh Diễm vừa đi, đi mười năm liền.

Hàn Chương đã luyện «Chư Thiên Tinh Công» đến tầng thứ ba.

Hắn không áp chế nổi cảnh giới nữa, nước chảy thành sông, tự nhiên phá cảnh, vừa kết thành Nguyên Anh, chính là tu vi Nguyên Anh cao nhất.

Ngày đó lôi kiếp nổi trên đỉnh Trụy Nguyệt Phong, thanh thế to lớn, thu hút vô số người xem lấy làm kỳ lạ —— người khác độ kiếp, cùng lắm ba năm canh giờ, nếu thiên tư kỳ tú, cũng chỉ một hai ngày.

Tu sĩ trên Trụy Nguyệt Phong, lại làm cho lôi kiếp nổ vang trọn vẹn ba ngày ba đêm.

Đám người dò xét phỏng đoán mấy ngày, nhưng không thấy có người đi xuống từ Trụy Nguyệt Phong, cũng không có tin tức khác truyền ra, dần dần đã quên đi.

Hàn Chương không biết thảo luận của người khác, cũng chưa từng để ý đến. Ngày qua ngày hắn tu hành ở Trụy Nguyệt Phong, ngoài Minh Diễm ra, trong lòng không còn tạp niệm.

Trụy Nguyệt Phong vắng vẻ tịch mịch, hoa đào đua nở trở thành màu sắc duy nhất ở đây.

Sau khi tắm, Hàn Chương choàng một bộ bạch y —— tắm rửa cũng học được từ Minh Diễm.

Minh Diễm thích hương lạc, nước suối cánh hoa dùng để tắm rửa đều là vật hiếm có.

Hàn Chương cực yêu ngửi ngửi mùi hương nhàn nhạt trên làn da còn hơi nước sau khi Minh Diễm tắm, vô cùng mê người.

Bốn phía đều yên tĩnh, Hàn Chương bước dưới trăng, dung nhan như ngọc nhiễm ánh trăng, càng tỏ vẻ thâm lạnh.

Đẩy cửa phòng ngủ ra, rõ ràng Hàn Chương không thể nhìn thấy gì, ánh mắt lại tinh chuẩn nhìn về một phía, “Người đến rồi.”

Trong lời nói giấu kín kinh ngạc vui mừng không kiềm chế được.

Minh Diễm ngậm cười nói, “Ừ, đến rồi.”

Hàn Chương đi lên phía trước, ngửi mùi trong không khí thuộc về Minh Diễm, trái tim yên lặng đã lâu nhảy lên lần nữa, ngay cả đầu ngón tay cũng bắt đầu run rẩy.

Hắn lại lặp một lần, “Ngươi đến rồi.”

Minh Diễm không thiếu kiên nhẫn, cũng trêu đùa nói, “Phải, phải, phải, ta đến rồi, muốn sờ một cái, xem có phải là mơ —— ”

Y chưa dứt lời, Hàn Chương đã chạm tay lên mặt y.

Từng tắc từng tắc, Hàn Chương chạm rất cẩn thận. Trán, xương lông mày, đuôi mắt, chóp mũi, khóe môi, tắc này tiếp tắc kia, một tắc cũng không nỡ bỏ qua.

Minh Diễm vốn định nói gì đó, cuối cùng lại không mở miệng, yên lặng đứng tại chỗ, tùy Hàn Chương chạm vào.

Bởi vì luyện kiếm, lòng bàn tay Hàn Chương có vết chai cứng cứng, chạm vào không đau nhưng ngứa.

Bị sờ đến nỗi phập phồng không yên, Minh Diễm không nhịn được, dè mu bàn tay Hàn Chương lại, “Sờ mặt thì được gì, có muốn thử chút thú vị khác không?”

Vân thu vũ huyết, Minh Diễm mệt mỏi nằm trên tháp, hồng y rơi xuống đất, giống hoa sen đỏ nở rộ trên mặt nước.

Hàn Chương ôm Minh Diễm vào lòng, “Gặp phải việc gì khó?”

Minh Diễm nhếch môi, “Sao lại hỏi thế?”

“Mười năm không thấy, tu vi của ngươi lại giảm xuống.”

Minh Diễm cười lên, cắn cằm Hàn Chương, “Giảm xuống thì thế nào? Nếu những cừu gia kia của ta tìm đến cửa, cùng lắm thì đồng quy vu tận.”

Hàn Chương dè ngón tay lên môi Minh Diễm, “Sẽ không.”

Hiểu được ý tứ của Hàn Chương, Minh Diễm càng cười tươi hơn, “Vậy thì đợi ngươi tận tâm bảo vệ ta.”

“Ừm, ta sẽ toàn tâm bảo vệ ngươi.”

Bởi vì Chư Thiên đại trận luôn không ngừng hấp thu linh lực, bị mất quá nhiều sức mạnh, Minh Diễm suy yếu lại buồn ngủ. Y dựa vào lồng ngực Hàn Chương, trong lúc vô tri vô giác, liền thiếp đi.

Hàn Chương khẽ vuốt sống lưng tinh tế của Minh Diễm, lại hôn khẽ lên đỉnh đầu y, thì thầm, “Đợi ta chút nữa, sẽ có thể cứu được ngươi sớm thôi...”

5. Chương 5

Minh Diễm thảng một ngày lại bắt đầu suy yếu một ngày. Ban đầu y còn muốn che giấu một ít, tuy Hàn Chương mù hai mắt, cảm giác lại quá nhạy bén, căn bản không che giấu được, dứt khoát càn tùy ý hơn.

Trong lòng y hiểu rõ, năm đó y tu luyện «Chư Thiên Tinh Công», dùng Hợp Thể kỳ tu vi, hiến tế Chư Thiên đại trận, sau đó mỗi một cái chớp mắt, Chư Thiên đại trận đều sẽ rút ra linh lực hồn thần từ trên người y.

Mà bây giờ, ngay cả Hàn Chương cũng có thể cảm giác được tu vi của y đang giảm xuống. Có lẽ qua một thời gian ngắn nữa, y sẽ vì thần hồn băng liệt, tu vi tan vỡ mà chết.

Minh Diễm lại không quan tâm đến điều này lắm —— là oán là hận, đã từng oán từng hận từ mấy trăm năm trước. Chỉ tự trách mình lúc trước biết người không rõ, mù quáng tín nhiệm, ngu xuẩn quá mức.

Y mưu phản tông môn, là một tà tu vô câu vô kỵ (*không gò bó không kiêng kỵ*), tính tình cũng trầm linh lại.

Xuyên thấu qua cửa sổ, thấy Hàn Chương ngồi thiền dưới gốc cây hoa đào, Minh Diễm chống cằm, ngẫm nghĩ, đã ở đỉnh phong Nguyên Anh lương lực rất lâu, tu vi của Hàn Chương, đoán chừng lại không ép được nữa.

Vừa hiện lên ý nghĩ này, liền thấy giữa thiên địa bỗng nhiên biến sắc, ánh nắng bị ngăn cản, tám ngàn dặm kiếp vân đã bỗng bành trên bầu trời Trụy Nguyệt Phong, ánh chớp lấp lóe ở giữa, uy thế kinh người.

Giờ này khắc này, Trụy Nguyệt Phong không thể giữ được.

Minh Diễm kéo áo choàng đổ rục Hàn Chương qua chuẩn bị cho y, rời khỏi Trụy Nguyệt Phong.

Bởi vì kiếp vân đột nhiên xuất hiện, trên dưới Thiên Diễn tiên tông ồn ào náo động. Minh Diễm như làn khói đỏ, tiến vào Trích Tinh điện.

Trong điện, chuông môn thân mang đạo bào màu xanh, một mình đứng ở cửa lớn, nhìn tám ngàn dặm kiếp vân ở nơi xa.

Minh Diễm kéo áo choàng, tầm mắt rơi vào một chỗ, “Kiếp vân này mới xuất, không biết sẽ có bao nhiêu người âm thầm chú ý. Người muốn giấu Hàn Chương đi, không để người ta biết, sợ là không dễ đâu.”

Trong mắt y chiếu ra tia sét sáng ngời, hồi tưởng, “Ta nhớ ta đột phá tới xuất khiếu từ Nguyên Anh kỳ, chỉ ba ngàn dặm kiếp vân. Nhưng vẹn vẹn ba ngàn dặm, cũng đã làm cho Tu Chân giới chấn động.”

Chuông môn trả lời, “Đúng vậy không sai.”

Nhìn về phía chuông môn, Minh Diễm hỏi ra một câu cuối cùng, “Bất thể chi tài (*tài năng hiếm có*) như vậy, người thật sự cam lòng hiến tế cho chư thiên đại trận?”

Ánh mắt chuông môn bất động, “Chư Thiên đại trận, chính là căn cơ Thiên Diễn tiên tông ta. Hết thầy tất cả, cần phải lấy Chư Thiên đại trận làm đầu.”

Đây chính là bí mật của Thiên Diễn tiên tông.

Tu Chân giới có vô số tông môn, mà có thể xưng là “Tiên tông” “Tiên môn”, chẳng lẽ trong tông môn, từng có lão tổ phi thăng thượng giới. Vậy mà vạn năm qua, con đường thành tiên gần như đoạn tuyệt, đếm cả toàn giới, lại không một người phi thăng.

Nhưng trong Thiên Diễn tiên tông, lại có một Chư Thiên đại trận, nếu mở ra, sẽ có thể kết nối con đường lên thượng giới.

Chư Thiên đại trận chính là trận pháp thượng cổ, cho tới bây giờ, đã không trọn vẹn. Từng có lão tổ trước khi phi thăng thượng giới, tìm ra Di Bồ Chi Pháp — lệnh tu sĩ luyện «Chư Thiên tinh Công» đến tầng thứ chín, lấy thần hồn thân thể hiến tế cùng đại trận, bù vào đại trận không trọn vẹn, vậy nên, cách mỗi ba ngàn chín trăm chín mươi chín năm, đại trận mới có thể mở ra một lần.

Nếu Chư Thiên đại trận được mở ra thành công, trong Thiên Diễn tiên tông, sẽ có thể có cơ hội phi thăng thượng giới thành công — muôn vàn chỗ tốt, không thể đếm được.

Do vậy, chuông môn mới có thể không từ thủ đoạn.

Năm trăm năm trước, luyện được «Chư Thiên Tinh Công», hiến tế Chư Thiên đại trận, chính là Minh Diễm.

Mà bây giờ, là Hàn Chương.

Trên Trục Nguyệt Phong, kiếp lồi đã đánh xuống, thanh thế chấn động dưới vòm trời.

Minh Diễm trầm nghĩ, thời gian thiên kiếp phủ xuống, Hàn Chương đang dưới cây hoa đào, nhìn thanh thế lần này, đoán chừng không giữ được cây hoa đào.

Trong lòng hơi tiếc.

“Lại nói, các người bắt được nhược điểm gì của Hàn Chương?”

Chương môn lật bàn tay, lòng bàn tay xuất hiện một miếng ngọc bài xanh biếc.

Minh Diễm nhú mày, không khỏi mỉa mai, “Các người thật đúng là mưu kế tính toán tường tận, lúc Hàn Chương bá nhập tông môn, các người vậy mà cũng đã cầm mệnh bài của hắn trong tay.”

Ngọc bài vốn là hư ảnh, tan ra trong tay chương môn, “Việc trọng yếu liên quan đến Chư Thiên đại trận, không được phép có bất kỳ sơ xuất nào.”

Lôi kiếp đã qua chín tầng, tia chớp như cự giao (*một loại rồng*) từ chân trời gào thét xuống, tình huống trên Trục Nguyệt Phong thế nào, không ai thấy rõ.

Minh Diễm thu hồi tầm mắt, “Làm một giao dịch, thế nào?”

Lôi kiếp qua đi, kiếp vân thối lui, ánh mặt trời bị che phủ lần nữa tỏa sáng khắp nơi.

Lúc Minh Diễm đến đỉnh Trục Nguyệt Phong, phát hiện đỉnh núi cũng bị thiên lôi cắt một nửa, bốn phía đều là mảnh đá vụn, nhà ở cũng không ngoại lệ, đã hóa thành tro bụi.

Vật áo màu đỏ lướt qua mặt đất, không nhiễm nửa hạt bụi bặm. Minh Diễm đi vài bước, đột nhiên dừng lại.

Nơi Hàn Chương ngồi thiền, là chỗ thiên lôi đánh mạnh nhất. Giờ khắc này, mặt đất nứt ra, không còn thứ gì trên đỉnh núi, sắc mặt Hàn Chương tái nhợt, bên môi còn dính máu, linh lực quanh thân hỗn loạn suy yếu.

Thế mà sau lưng hắn, lại có một cây đào sáng tỏ nở rộ, cánh hoa mềm mại tô điểm đầu cành, như ráng mây tươi đẹp, lộng lẫy thướt tha.

Không tránh khỏi, Minh Diễm đi tới dưới tàng cây, ngắt một cánh hoa đặt trên đầu ngón tay.

“Cây và hoa, lại đều không việc gì?”

Hàn Chương ho khan mấy tiếng, gật đầu nói, “Ừ, đây là lễ gặp mặt người tặng ta.”

Vì là người tặng, dầu lời kiếp vạn dặm, ta cũng bảo vệ không việc gì.

6. Chương 6

Sau khi tu dưỡng điều tức trong thời gian ngắn, tu vi của Hàn Chương ổn định ở Xuất Khiếu trung kỳ.

Cánh tay dẻo dai của Minh Diễm cuốn lấy người từ phía sau, dán người vào, “«Chư Thiên Tinh Công» của người đến tầng thứ mấy rồi?”

“Tầng thứ sáu.”

Minh Diễm cân nhắc một lát, “Vậy lúc công pháp này luyện đến tầng thứ chín, đúng lúc người có thể vượt qua Phân Thân, tiến vào Hợp Thể kỳ.”

So với người khác, tâm cảnh của Hàn Chương thuần khiết, lại là kỳ tài ngút trời không thể xuất (*không xuất hiện trên trần thế*), cảnh giới thăng cấp như nước chảy thành sông, không hề ngăn trở.

Được nước linh tuyến ngâm đến độ toàn thân mềm mại, Minh Diễm dứt khoát phủ lên người Hàn Chương, mặc cho mái tóc dài đen như mực bồng bềnh trên mặt nước.

Hàn Chương nắm một lọn tóc đen, đưa lên mũi hít hà, “Thơm quá.”

Minh Diễm cười khẽ, “Có muốn ngồi nơi khác không?”

Chơi đùa trong bồn tắm một lúc lâu, Minh Diễm chọc cảm Hàn Chương, cẩn thận chu đáo, “Ngủ người tuyệt sắc như vậy, cũng không tiếc.”

Nhận ra gì đó, Hàn Chương bỗng nhiên bắt lấy tay Minh Diễm, “Người muốn rời khỏi?”

Phản ứng thế này, Minh Diễm rất hưởng thụ. Y thổi hơi vào tai Hàn Chương, “Ta không đi đâu hết, chỉ ở bên cạnh người, người chớ chê phiền mới phải.”

Hàn Chương thả lỏng thanh tuyến, “Vui vẻ còn không kịp.”

Nửa khép mắt, Minh Diễm lại ra lệnh, “Ngâm chán rồi, ôm ta lên.”

Hàn Chương theo lời ôm lấy người mềm mại như không xương, đứng lên từ bể tắm, mang theo một thân ướt nước lạnh, đi đến phòng ngủ.

Mấy ngày sau, người hầu của chương môn lại đến chuyển lời, bảo Hàn Chương chuẩn bị, tham gia lễ mừng thăng cấp.

Ánh mắt Hàn Chương hơi lạnh, “Lễ mừng thăng cấp của ai?”

“Đương nhiên là Hàn Chương Chân Quân người rồi! Người không biết, bây giờ, trong ngoài Thiên Diễn tiên tông, vô số kẻ muốn nhìn phong thái của người...” Giọng nói của người hầu cung kính mười phần, “Thấp hèn chưa từng thấy, tám ngàn dặm kiếp vãn!”

Hàn Chương nghe xong, vẻ mặt lại không hề thay đổi.

Hắn thờ ơ phân phó, “Người về báo lại, cứ nói là ta muốn bế qua phá Phân Thần, không đến tham gia lễ mừng.”

Đợi người hầu rời khỏi, Minh Diễm mới đi ra từ phòng ngủ, “Tại sao không đi?”

“Quá quái lạ.”

“Quái chỗ nào?”

Hàn Chương nói thẳng, “Từ lúc ta nhập môn, sư phụ chưa bao giờ để ta xuất hiện trước mặt người khác. Bây giờ, lại muốn vì ta tổ chức lễ mừng thăng cấp.”

Minh Diễm cong môi, “Không muốn đi thì không đi, ta cũng muốn người ở bên ta nhiều hơn, nếu người đi, ta cô đơn biết mấy.”

Giống như không việc vặt quần thân nữa, Minh Diễm ở lại Trụy Nguyệt Phong.

Hàn Chương luyện kiếm, y nằm trên cây hoa đào, mang theo một bầu rượu, sung sướng tìm vui.

Ngày tháng nối tiếp nhau, chỉ năm mươi năm, Hàn Chương đã vượt qua Phân Thần, đánh vào Hợp Thể kỳ.

Mà đám người đã biết, trên Trụy Nguyệt Phong của Thiên Diễn tiên tông, chính là Hàn Chương Chân Quân ở, chưa quá ngàn tuổi, đã sắp trở thành Hợp Thể đại năng.

Hàn Chương ngồi thiền, Minh Diễm nằm trên mặt đất, dùng đùi của hắn làm gối.

Từ dưới nhìn lên, Minh Diễm bốn cợt nháy mắt, “Hàn Chương Quân Chân bây giờ đã là nhân vật lợi hại vang danh toàn giới, có cảm xúc tâm đắc gì?”

Hàn Chương rũ hàng mi dày xuống, sừng mặt như hàn ngọc điêu khắc, “Không.”

Minh Diễm cười nói, “Vậy giờ này ngày này, ta gối lên đầu gối người, có cảm xúc tâm đắc gì?”

“Rất vui vẻ.”

“Còn gì nữa không?”

“Không muốn thả người đi, một khắc cũng không muốn.”

Minh Diễm cười giòn tan, ngón tay quăn lộn tóc của Hàn Chương, “Tham lam quá không thể được. Còn nữa, nếu có người biết, Hàn Chương Chân Quân thanh minh hiển hách vậy mà lẫn lộn cùng một chỗ với một kẻ tà tu, không lên án không được.”

Hàn Chương nghe vậy chỉ nói, “Ta chỉ để ý người, người bên ngoài nào có... liên quan tới ta.”

Minh Diễm hôn lộn tóc của Hàn Chương, “Lời tâm tình này của người, thật đúng là rơi vào đầu tim ta.”

Lại một phen quăn quýt si mê, đợi Hàn Chương ngủ, Minh Diễm làm pháp chú, kéo hồng y bị lệch mặc cẩn thận, rời khỏi Truy Nguyệt Phong.

Trích Tinh điện.

Minh Diễm vỗ tay phát ra tiếng, ngồi trên ghế dài, đối mặt với chuông môn.

“Không lâu nữa, Hàn Chương sẽ tiến vào Hợp Thể kỳ. Đến lúc đó ta sẽ thực hiện lời hứa của ta, hy vọng người cũng đừng bội ước.”

Chuông môn đáp ứng, “Đây là đương nhiên.”

“Khi đó, ta sẽ huỷ bỏ đoạn ký ức này của Hàn Chương. Hắn sẽ là người vượt qua đại đạo, phi thăng thượng giới, không nên có ràng buộc trong lòng.”

Lời của Minh Diễm nhẹ nhàng, nhưng lúc nói những lời này, đầu lưỡi đều là mùi vị đắng chát.

Đường do chính y chọn.

Còn sống vốn không vui, không bằng buông tha tất cả, đổi một mạng của Hàn Chương. Lấy thiên tư tâm cảnh của Hàn Chương, đợi Chư Thiên đại trận mở, chắc chắn hẳn sẽ phi thăng thượng giới.

Cũng coi như làm tròn tưởng niệm năm đó bản thân mới đạp cửa nhập đạo.

Trước khi đi, chưởng môn gọi Minh Diễm lại, “Dùng bản thân thay Hàn Chương, cuối cùng rơi vào kết cục thần hồn đều tán, đáng giá không?”

Minh Diễm hồng y tà tứ (*không đàng hoàng*), “Ta muốn thế nào thì là thế đó, có liên quan gì tới người?”

Lúc Minh Diễm về Trụ Nguyệt Phong, Hàn Chương vẫn đang ngủ say.

Minh Diễm thoát y, để nhiệt độ cơ thể của Hàn Chương, xua tan sạch sẽ đêm dài sương lạnh trên người y.

Y nhìn chăm chú gương mặt say ngủ của Hàn Chương, nhẹ nhàng hôn lên, sau đó nhắm hai mắt lại, cùng nhau yên giấc.

7. Chương 7

Ngày đó Hàn Chương tiến vào Hợp Thể kỳ, kiếp vân trên đỉnh Trụ Nguyệt Phong, không biết đè ép bao nhiêu thời gian.

Mỗi một đạo lôi kiếp nổ vang, đều khiến người kinh hãi, biết thế nào là thiên đạo chi uy (*sức mạnh của đạo trời*).

Một đạo lôi kiếp cuối cùng đang xoay tròn áp ủ, Minh Diễm thu tầm mắt lại, không nhìn nữa, “Đi thôi, đến Chư Thiên đại trận.”

Chưởng môn hỏi, “Không xem kết quả?”

Minh Diễm không kiên nhẫn, “Chẳng lẽ còn có kết quả thứ hai?”

Y khép áo choàng đổ rục trên người lại, “Đợi lôi kiếp tán đi, tu vi của Hàn Chương cần phải là Hợp Thể trung kỳ. Đại thừa qua đi, chính là độ kiếp, đến lúc đó Chư Thiên đại trận mở ra, chúc mừng chưởng môn,

Thiên Diễm tiên tông, lại có thêm một vị lão tổ phi thăng thượng giới.”

Đây là lý do chương môn đồng ý với Minh Diễm.

Sau khi hiến tế, mặc dù sẽ không chết, nhưng sẽ dừng bước đại đạo, như Minh Diễm, ngày ngày suy yếu, dần dần rơi xuống cảnh giới, cuối cùng chết đi.

Nếu có thể dưới tiền đề mở ra Chư Thiên đại trận, giữ được Hàn Chương, vậy đương nhiên là không gì tốt hơn.

Hai người cùng đến Chư Thiên đại trận.

Đại trận tồn tại giữa không trung, vô vàn ngôi sao khảm làm trận nhãn, dùng linh khí liên kết lượn vòng không dứt, xây dựng hình xuất trận. Ở giữa lưu chuyển tinh huyền thần bí, khiến người hoa mắt, không dám khám phá.

Khi Minh Diễm tiếp cận Chư Thiên đại trận, một sợi dây nhỏ liên kết giữa y và đại trận xuất hiện, trở nên rõ ràng.

Minh Diễm không nhìn nhiều, chuyển hướng chương môn, “Người lấy đạo tâm thề, tuyệt đối không tổn thương Hàn Chương chút nào, càng sẽ bảo vệ hãn phi thăng thượng giới. Mong người nói được làm được.”

Chương môn gật đầu, “Người cứ yên tâm.”

Minh Diễm “Ừ” một tiếng, vạt áo đỏ rực buông xuống, “Được, thi chú đi.”

Chương môn đọc pháp chú lên, không lâu lắm, đã thấy khí tức huyền ảo trong Chư Thiên đại trận tăng nhanh lưu động, chợt có hỏa diễm xanh đậm vọt lên, như ngân hà cuộn sóng.

Vì Minh Diễm liên hệ chặt chẽ với Chư Thiên đại trận, giờ phút này, toàn thân cùng linh lực trong ba ngàn mạch quán bắt đầu cuộn lên, cô cùng đau đớn.

Sau thời gian một nén hương, chương môn mới dừng pháp chú lại, “Xong rồi.”

Cùng lúc đó, Minh Diễm cũng nhận ra, tốc độ Chư Thiên đại trận hấp thu sức mạnh của y tăng rất nhanh, không cần thời gian dài, y sẽ hóa thành hư vô, không hề để lại dấu vết gì.

Tiếc là chưa tạm biệt Hàn Chương.

Nghĩ lại, nếu tạm biệt, cũng chỉ hoàn thành viên mãn cho bản thân, cuối cùng Hàn Chương phải quên y.

Nghĩ như thế, chợt cảm thấy tất cả mọi chuyện, cũng không còn thú vị nữa.

Hàn Chương sẽ quên y, sẽ phi thăng thượng giới, đồng thọ cùng nhật nguyệt.

Nhớ tới vẻ đẹp kinh ngạc lúc mới gặp trên đỉnh Trục Nguyệt Phong, khóe môi Minh Diễm hiện lên ý cười —— đã không còn chuyện tiếc nuối.

Ngoại trừ...

Chưởng môn đang chuyên tâm quan sát tình huống đại trận, khi linh lực tinh thuần màu đỏ rực ngưng tụ thành mũi tên, lúc đâm thẳng tử phủ của hắn, chưởng môn hít thở mấy hơi mới chật vật né tránh.

“Cảnh giới của ngươi, rõ ràng đã rơi xuống đến Nguyên Anh sơ kỳ!”

Đuôi mắt Minh Diễm nhẹ chế giễu, “Ngươi đến đây cùng ta, đã không có khả năng toàn thân trở ra!”

Sau một khắc, ngọn lửa màu lam như móng vuốt sắc nhọn của yêu thú, tự ngưng tụ trong Chư Thiên đại trận, trong chớp mắt, bỗng đánh úp về phía chưởng môn.

Minh Diễm tập trung tâm thần, cố gắng điều khiển “vuốt nhọn”, cuối cùng bắt được chưởng môn.

Ngay sau đó, sắc mặt chưởng môn trắng bệch, mạch quản toàn thân nhô lên, co rút, xương cốt phát ra âm thanh ma sát.

—— tu vi suốt đời của hắn cùng linh lực nội ngoại, chỉ mấy hơi thở, đã bị Chư Thiên đại trận hút sạch.

Đối đầu với ánh mắt không cam không nguyện của chưởng môn, Minh Diễm cười to, “Ngươi hẳn chưa từng nghĩ tới, bản thân sẽ mất mạng ở nơi này.”

Y chỉ vào Chư Thiên đại trận phía trên, “Cửa phi thăng thượng giới, tuyệt đối sẽ không mở ra vì ngươi, oán không, hận không? Nếu oán hận, vậy được rồi. Trong mấy ngàn năm, không biết có bao nhiêu người chết ở nơi này, đã oán lại hận.”

Chưởng môn như vỏ cây khô quắt giật giật bờ môi, muốn nói gì đó, lại không phát ra được âm thanh nào.

Đại trận tham lam hấp thu sức mạnh, cực kỳ đau đớn, y muốn chết nhanh, lại muốn chết không được.

Nhưng vào lúc này, giữa không trung, lại có linh lực quen thuộc không ổn định xuất hiện.

Minh Diễm kinh ngạc, “Hàn Chương?”

Linh khí quanh thân Hàn Chương nổ tung, ngay cả trong đôi mắt, còn có từng ánh chớp lấp lóe — mới vượt qua thiên kiếp, cảnh giới chưa định, sát khí quanh thân chưa ổn định lại.

Hắn nhanh chóng khóa chặt vị trí của Minh Diễm, nhảy một cái, như bóng hạc rơi trước người Minh Diễm.

Ngay lập tức, Hàn Chương phát hiện, tu vi lúc này của Minh Diễm đã rơi xuống đến Kim Đan. Thậm chí thể xác cũng không chứa linh lực nữa — như bình ngọc nứt ra, nước trong bình nhanh chóng tràn ra ngoài.

Hắn duỗi tay, muốn chạm vào Minh Diễm, nhưng lại không dám.

Ngón tay mờ mịt cong lại, đầu ngón tay khẽ run.

Thấy tình cảnh này, Minh Diễm rất nhanh đã hiểu, “Ngươi cũng biết?”

Y nói rất nhẹ, dùng câu hỏi, giọng điệu lại cực kì khẳng định.

Hàn Chương gật đầu.

“Để ta đoán xem. Trước khi ngươi áp chế cảnh giới, lo lắng lúc mình luyện thành tầng thứ chín của «Chư Thiên Tinh Công», tu vi vượt qua Hợp Thể kỳ?”

Hàn Chương khàn giọng trả lời, “... Phải.”

“Ngươi muốn dùng bản thân mình thay ta, để ta không liên hệ với Chư Thiên đại trận nữa. Nếu muốn thay thế được, công pháp nhất định phải giống nhau, cảnh giới nhất định phải nhất trí.”

Minh Diễm ngừng lại, “Ngươi có biết, hành sự như vậy, ta vẫn sống, ngươi lại sẽ hình thần đều diệt tại đây?”

Hàn Chương đáp lời, “Ta đều hiểu rõ.”

“Ngốc.” Minh Diễm lắc đầu, bàn tay xoa lên gò má Hàn Chương, “Ta có tài đức gì, khiến ngươi chấp mê đến bước này?”

Hàn Chương bỗng dừng đề chặt mu bàn tay Minh Diễm, “Vậy ta thì sao? Ta lại có cái gì, đủ để cho người nguyên thân tể đại trận, hóa thành hư vô?”

Nụ cười của Minh Diễm vẫn ngả ngớn như cũ, “Nếu có thể nói rõ ràng, đi đúng đường, sao lại gọi là chấp mê?”

Y nói Hàn Chương ngốc, bản thân cũng không thua kém bao nhiêu.

Hàn Chương nghiêng mặt qua, hôn lòng bàn tay của y, “Đau không?”

“Lúc này không cảm thấy đau, người vừa hỏi, lại vô cùng đau.” Minh Diễm nhìn sợi dây nhỏ liên kết mình với Chư Thiên đại trận, chợt nói, “Ta từng muốn tìm cái chết, nhưng bây giờ, lại hơi sợ chết.”

Đôi môi cánh hoa đào của y khẽ cong lên, ý cười tươi sáng, “Nếu ta chết rồi, người tự tử theo thì làm sao bây giờ. Ta hao tâm tổn trí bố trí cái này, không phải uống công rồi?”

Hàn Chương nắm chặt tay y.

“Lúc đầu ta nghĩ, để lại cho người một câu, nếu có hoa đào rơi xuống từ đầu cành, chính là ta đang nhớ người, tạm an ủi. Mà trước mắt, ta sửa lại tâm ý.”

Minh Diễm gãi gãi lòng bàn tay Hàn Chương, ánh mắt tùy ý, “Tu hành vốn là đạo nghịch thiên cải mệnh. Thiên muốn giết ta, ta sẽ giết thiên. Bây giờ, sẽ tới thử một lần?”

8. Chương 8

Ngày đó, Truy Nguyệt Phong Hàn Chương Chân Quân lấy uy thế chín ngàn dặm kiếp vãn, đạt được Hợp Thể đại năng.

Trích Tinh điện của Thiên Diễn tiên tông đổ sụp, chuông môn chết.

Chư Thiên đại trận hồng.

Cùng lúc đó, Hàn Chương mưu phản Thiên Diễn tiên tông, chỉ mang đi một cây đào của Truy Nguyệt Phong.

Lại là một năm cuối xuân.

Phía trên Đông Sơn, Hàn Chương nghỉ ngơi dưới tàng cây. Gió mát khẽ thổi, ngọn cây đong đưa, có cánh hoa nhạn màu rơi xuống loạn xạ.

Trong lúc giặt mình Hàn Chương ngỡ rằng Minh Diễm khoác bộ hồng y mỏng đến gần hôn thái dương hắn.

—— nếu có hoa đào rơi xuống từ đầu cành, chính là ta đang nhớ người.

Trước đây, bên cạnh Chư Thiên đại trận, hắn liên thủ với Minh Diễm, đồng thời thúc đẩy «Chư Thiên Tinh Công», cùng phản lại sức mạnh của đại trận, hai người cũng trọng thương gần chết.

Tu vi của hắn, từ Hợp Thể trung kỳ hạ xuống đến Kim Đan sơ kỳ, mà Minh Diễm tổn hại thân thể, chỉ còn nguyên thần chưa diệt.

Hắn đem nguyên thần của Minh Diễm nuôi dưỡng cẩn thận ở đan điền, chỉ đợi một ngày kia, Minh Diễm trở về lần nữa.

Ngàn năm như búng tay, hoa đào chẳng biết bốn mùa xuân thu, ngày ngày nở rộ, cánh hoa ngày ngày rơi xuống.

Tu vi của Hàn Chương vượt qua Hợp Thể kỳ, đã tới Đại Thừa đỉnh phong.

Từng vì hai mắt đã mù, thiên địa không vào mắt hắn. Cho tới bây giờ, hắn không cần hai mắt cũng biết thiên địa lưu chuyển.

Gạt cánh hoa đào rơi bên tai, Hàn Chương hít thở nhẹ dần, buồn ngủ kéo dài.

Trong lúc tinh thần mê man, có người giẫm lên hoa đào đầy đất, quấy nhiễu giấc mơ đẹp dưới cây của hắn, cúi người hôn lên thái dương Hàn Chương.

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chap-me>